

Sygn. akt V CNP 82/05

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie ze skargi upadłego W. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Rejonowego w W., Sądu Gospodarczego

z dnia 10 maja 2005 r.,

w sprawie z wniosku I. (Polska) Spółki z o.o. w W.

(poprzednio: I. S.A. w K.)

przy uczestnictwie upadłego W. D.

o wyłączenie z masy upadłości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 stycznia 2006 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od upadłego W. D. na rzecz
wnioskodawcy I. Polska Sp. z o.o. w W. 3600 zł (trzy tysiące
sześćset złotych) kosztów procesu.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie sygn. akt VI GUz .../04 Sąd Rejonowy oddalił zażalenie upadłego W. D. na postanowienie sędziego – Komisarza wyłączającego z masy upadłości rzeczy ruchome w postaci sprzętu rolniczego i transportowego wskazując, że przedmioty te stanowią własność wnioskodawcy – I. Polska Sp. z o.o. w W.

Wniesioną przez upadłego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego orzeczenia Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CNP 19/05 odrzucił.

Upadły W. D. wniósł od tego samego orzeczenia drugą skargę o stwierdzenie jego niezgodności z prawem, opartą na obu podstawach z art. 424⁴ k.p.c.

W złożonej odpowiedzi na skargę wnioskodawca I. Sp. z o.o. wносиła w kolejności: o odrzucenie wniosku, a w wypadku nieuwzględnienia tego wniosku o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania a w razie niepodzielenia tego wniosku o oddalenie skargi z zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestia dotycząca dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wydanego w postępowaniu unormowanym przez ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 ze zm.) wymaga odwołania się do art. 35 i 229 tej ustawy. Pierwszy z nich, w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie, zawiera nakaz odpowiedniego stosowania do postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości przepisów księgi pierwszej części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego, z wyłączeniem przepisów o zawieraniu i wznowieniu postępowania. Obejmuje on fazę postępowania, której przedmiotem jest rozstrzygnięcie o istnieniu podstaw ogłoszenia upadłości dłużnika. Rozpoznawczy charakter postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości jako *sui generis* postępowania cywilnego sprawia, że w kwestiach nieunormowanych w ustawie znajdują – z mocy art. 35 pr. upadł. i napr. przepisy o procesie. Zasadę stosowania także w fazie właściwego

postępowania upadłościowego przepisów prawa upadłościowego i naprawczego zawiera również art. 229 tej ustawy. Zgodnie z jego postanowieniami przepisy kodeksu postępowania cywilnego stosuje się w postępowaniu upadłościowym odpowiednio, z wyjątkiem przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania.

W myśl art. 229 ust. 1 zd. 2 pr. upadł. i napr. zażalenie na postanowienie sędziego komisarza rozpoznaje sąd upadłościowy jako sąd drugiej instancji. Sąd ten – w myśl art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym.

Orzeczenie sądu upadłościowego oddalającego zażalenie na postanowienie sędziego komisarza rozstrzygającego o wyłączeniu składników mienia z masy upadłości spełnia zatem wymagania przewidziane w art. 424¹ § 1 k.p.c.

Jednakże skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna wobec naruszenia przez skarżącego W. D. art. 424³ k.p.c., w myśl którego od tego samego orzeczenia, strona może wnieść tylko jedną skargę. Od wprowadzonej zasady jednej skargi od tego samego orzeczenia powołany przepis nie przewiduje wyjątku. Wniesienie zatem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przez stronę wyłącza możliwość późniejszego zaskarżenia tego orzeczenia przez tą samą stronę, niezależnie od rodzaju uprzednio zapadłego rozstrzygnięcia skargi (oddalenie lub uwzględnienie skargi, odmowa jej przyjęcia do rozpoznania, bądź odrzucenie skargi). Skarga upadłego W. D. wniesiona ponownie w tej samej sprawie podlega odrzuceniu jako z innych przyczyn niedopuszczalna (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), bez badania i ustalania dalszych szczególnych wymagań formalnych tej skargi.

O kosztach procesu wywołanych wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 424¹², 398²¹, 391 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zdanie pierwsze a także art. 98 § 1 i 3 oraz 99 k.p.c.